

Adventi - karácsonyi gondolatok Edith Steintől

Amikor a napok egyre rövidebbek lesznek, amikor télen hullani kezdenek az első hópelyhek, akkor merülnek fel bennünk félénken és nesztelenül az első karácsonyi gondolatok. A szeretet meleg folyamként árad szét az egész földön már hetekkel, sőt, hónapokkal előbb. A szeretet és az öröm ünnepe; ez az a csillag, amely felé mindannyian közeledünk.

Mindaz, amit magunktól megismerünk, hibáink és vétkeink is, csak a megvilágított felszín. A mélység, ahonnan erednek, önmagunk számára is igen-igen rejtve marad. E mélységet csak Isten ismeri és tisztíthatja meg.

Az, aki nem jut el önmagához, nem találja meg Istent sem, és nem jut el az örök élethez. Vagy még pontosabban: aki nem találja meg Istent, az nem jut el önmagához, és az örök élet forrásához sem, mely az ő tulajdon lényé legmélyén vár rá.

Alakíthatja-e az ember önmagát azzá, akivé rendeltetése szerint lennie kell? Igen is, nem is. Értelmes, szabad és felelősséggel rendelkező lényként rendelkezik azzal a képességgel és azzal a kötelezettséggel, hogy közreműködjön önmaga alakításában. Az, hogy az emberért és annak alakításáért ugyanakkor mások is felelősek, abból a szolidáris felelősségből következik, amellyel Isten az emberiséget megteremtette.

Mondhatjuk, hogy az Úr maga szokta kialakítani a maga eszközeit. De meg kell gondolnunk, hogy az a formálás, amit az Úr maga visz végbe az emberen, olyan dolog, amit egy képzés egész kérdéskörének keretében együtt kell mérlegelni, hogy ott, ahol elhangzik egy meghívás, ott a természet, a szabadság és a kegyelem együtt munkálkodik. Így itt az emberi képzési feladatok számára is maradnak még problémák és feladatok.

A vonzalom és az ellenszenv minden hullámozásával szemben előttünk áll Isten törvénye: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ez feltétel és kivétel nélkül érvényes. A felebarát nem az, akit kedvelek, (aki félig-meddig barátom,) hanem kivétel nélkül mindenki, aki az én közelembbe kerül.

Mindenki felelős a maga üdvösségéért. És mindenki ugyanakkor felel minden más ember üdvösségéért, amennyiben van lehetősége, hogy értük mondott imája által kiesdje a kegyelmet, imája által, ami az ő szabad cselekedete.

Amikor égnek a fenyőfa gyertyái, és kicseréljük az ajándékokat, akkor még mindig előtör a beteljesületlen vágyakozás egy másik, ragyogó Fény után, míg csak fel nem hangzanak a karácsonyi matutínium hangjai és a szent éjszaka csodája a fénnel és virágokkal borított oltárokon meg nem ismétlődik: „Az Ige testté lett” Ez a beteljesülés pillanata.

A jászol előtt mindazokkal összekapcsolódunk, akik szerteszét szóródva élnek az egész világon és még azon túl is. Ez vigasztaló titok.

Ahhoz, hogy az egész emberi életet átjárja az isteni élet, nem elég évente egyszer odatérdelni a jászol elé, és hagynunk, hogy a szent éj varázsa rabul ejtsen. Ehhez az kell, hogy az ember egész élete során naponta kapcsolatban álljon Istennel, hallgassa Szavát, azt amit neki mond, és kövesse ezeket a szavakat. Hogy az isteni Gyermek hová akar minket vezetni ezen a földön, azt nem tudjuk, és idő előtt nem is kell tudakolnunk. Csupán annyit tudunk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra válik.

